

Arrest

nr. 167 013 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. HASOYAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit de wijk Al Adhamiya in Bagdad. U was professioneel worstelaar maar u moest uw sportambities aan de kant schuiven door een blessure die u opliep in 2000. Hierna begon u te werken als trainer in verschillende sportclubs in Bagdad. Daarnaast werkte u als schilder en bouwvakker. In september 2014 begon u muziek te studeren aan de Hogeschool voor Schone Kunsten maar na enkele maanden staakte u uw studies door de slechte veiligheidssituatie.

Op 28 maart 2015 was u op weg naar de sportclub Markaz Shabaa Sleikh om het idee voor een sportevenement te bespreken met de sjiitische directeur van de club, (A.G.), een beroepsmilitair. Toen u voor het binnengaan de parking van de club overstak, zag u twee mannen bij de auto van de directeur. Eén van hen zat op de grond en de andere keek in het rond. Het gezicht van één van hen kwam u

bekend voor. U ging het gebouw binnen en zei tegen de directeur dat er twee mannen bij zijn auto rondhingen en dat de situatie u verdacht leek. Jullie gingen daarop samen terug naar de parking om te kijken wat er aan de hand was. De mannen stonden niet meer bij de auto maar de persoon die u vaag herkende van gezicht, stond vanop een afstand te kijken. Plots riep de directeur dat u moest weglopen. Hij had explosieven gezien onder de auto. U was bang en rende naar uw ouderlijke woning. Dezelfde dag werd u rond de middag opgebeld door een onbekende persoon die zei dat u het leven van de directeur had gered en dat u gedood zou worden. U had schrik, verzamelde uw documenten, en ging nog dezelfde dag naar het huis van uw zus en haar echtgenoot. Twee of drie dagen later belde uw moeder u in paniek op. Ze vertelde dat uw broer Ali werd doodgeschoten. U was boos en verdrietig en smeed uw gsm kapot op de grond waarbij ook uw simkaart verloren ging. Hierna viel u flauw. Nadat u terug bij bewustzijn kwam, zei uw schoonbroer dat u het land moest verlaten.

U bent op 4 april 2015 illegaal via Zakho in het noorden van Irak naar Turkije gereisd, waarna u Griekenland bereikte. U bent vervolgens verder gereisd met een vrachtwagen. Via u onbekende landen kwam u uiteindelijk aan in België op 22 mei 2015. U diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

In België herinnerde u zich het nummer van uw broer Abaas weer. U contacteerde hem en hij vertelde u dat uw broer Ali enkel gewond was geraakt aan zijn arm en het goed stelt. Hij legde uit dat Ali op straat werd beschoten vanuit een auto door onbekende mannen. U denkt dat het een wraakactie was omdat u de aanslag op de directeur van de sportclub hebt verijdeld en u vreest bij een terugkeer naar uw land eveneens slachtoffer te worden van dergelijk geweld.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 26/03/2006); uw nationaliteitsbewijs (d.d. 27/03/2006); uw rijbewijs (d.d. 24/12/2014); een kleurenkopie van de woonplaatskaart op naam van uw moeder (d.d. 16/01/2011); een kleurenkopie van de voedselrantsoenkaart op naam van uw moeder (d.d. 23/10/2013); uw kaart van de Iraq National Olympic Committee Wrestling Federation of Iraqi Central (d.d. 01/01/2015-31/12/2015); een certificaat dat aan u werd uitgereikt na het beëindigen van uw opleiding tot worsteltrainer; een trainingscertificaat uitgereikt door de West-Aziatische worstelfederatie; nog een opleidingscertificaat van het worstelen; een certificaat dat u kreeg nadat u de tweede plaats had behaald op een toernooi; twee foto's van u als zijnde worstelaar; en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding, met name de bom die zou geplaatst zijn onder de auto van de directeur van de sportclub waar u werkzaam was, de bedreigingen die u hierna ontvangen zou hebben en de aanval op uw broer Ali. Dat blijkt uit tal van elementen die wijzen op het bedrieglijke karakter van uw verklaringen.

Vooreerst heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij uw verklaringen aangaande de dagen die volgden op de ontdekking van de explosieven onderaan de wagen van (A.G.). U stelde dat u onmiddellijk bent weggelopen naar uw woning toen de directeur riep dat er explosieven onder de auto waren bevestigd (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wat er hierna is gebeurd met de bom, repliceerde u verder niets te weten (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of de bom is ontploft, meende u te denken van niet (gehoorverslag CGVS, p.9). U voegde daaraan toe dat ze wel maatregelen moeten hebben genomen maar u stelde niet te weten wat voor maatregelen (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wie maatregelen moet hebben genomen en voor wat, stelde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u nog contact hebt opgenomen met de directeur van de sportclub of met iemand anders om uitleg te vragen over wat er was gebeurd nadat u was weggelopen, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.9). Ter controle gevraagd of u aldus helemaal niets meer hebt gehoord van de voorzitter, repliceerde u dat hij ongedeed is (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd hoe u dat weet, legde u uit dat u uw broer Abaas hier in België telefonisch hebt gesproken en dat hij dat heeft vernomen van uw schoonbroer die dat op zijn beurt heeft gehoord van andere mensen (gehoorverslag CGVS, p.10). Nagegaan of u hebt gevraagd aan Abaas of de bom is afgegaan, antwoordde u negatief en voegde u daaraan toe dat uw broer had gezegd dat er niets is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p.10), waar u eerder nog zei te denken dat de explosieven niet zijn afgegaan (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of de politie erbij werd gehaald nadat de bom onder de auto was gevonden, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaarde naar huis te zijn teruggekeerd en bedreigd te zijn geworden (gehoorverslag CGVS, p.10). Voorts gevraagd of u de voorzitter van de sportclub of iemand van zijn entourage hebt gesproken toen u telefonisch werd bedreigd omdat u zijn leven had gered, antwoordde u negatief en legde u uit dat u zich niet goed kon concentreren en heel de

tijd aan uw eigen veiligheid dacht (gehoorverslag CGVS, p.12). Samenvattend gevraagd of u pas hier in België hebt vernomen dat (A.G.) het goed stelde, antwoordde u positief (gehoorverslag CGVS, p.12). Als u daadwerkelijk verdachte personen had gezien die een bom aan het plaatsen waren onder de wagen van de directeur van de sportclub waarvoor u werkte en u bent moeten weglopen voor mogelijk ontploffingsgevaar, dan mag echter verwacht worden dat u zo snel mogelijk zou willen weten hoe het incident is afgelopen en of de betrokkenen in orde zijn.

Als uitleg voor uw nalatigheid u te informeren over de gevolgen van de explosieven die door u werden gevonden, verwees u naar het feit dat u uw gsm had kapot gegooid waardoor ook uw simkaart stukging (gehoorverslag CGVS, p.7 en 9). U later tijdens het gehoor gevraagd nogmaals te vertellen wat er juist is gebeurd met uw gsm, herhaalde u dat u uw gsm op de grond had gesmeten nadat u het nieuws over uw broer Ali had gehoord waardoor hij in stukken uiteen was gevallen (gehoorverslag CGVS, p.11). U erop wijzend dat een simkaart toch niet kapotgaat door de gsm op de grond te gooien, repliceerde u dat u was flauwgevallen, dat de simkaart was kwijtgeraakt, dat jullie er overal naar hebben gezocht maar tevergeefs (gehoorverslag CGVS, p.11). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u eerder tot tweemaal toe aanhaalde dat uw simkaart ook stuk was gegaan (gehoorverslag CGVS, p.7 en 9), wat aldus niet overeenstemt met uw verklaring dat de simkaart kwijt is geraakt (gehoorverslag CGVS, p.11).

Hoe dan ook, u verklaarde dat u pas twee of drie dagen na 28 maart 2015, had vernomen van uw moeder dat uw broer Ali was neergeschoten (gehoorverslag CGVS, p.7 en 12). Aldus was u nog twee à drie dagen in het bezit van uw gsm en kon u zelf de directeur opbellen of iemand anders om u te informeren, wat u echter hebt nagelaten te doen (gehoorverslag CGVS, p.9). Hierbij kan eveneens de bedenking gemaakt worden dat – indien u niet meer in het bezit zou zijn geweest van het telefoonnummer van (A.G.) – u zich nog steeds via andere kanalen had kunnen informeren naar de afloop van het incident en de toestand van (A.G.), wat u echter pas hebt gedaan ongeveer twee maanden voor uw interview op het Commissariaat-generaal, zijnde rond september 2015, toen u zich naar eigen zeggen het nummer van uw broer Abaas weer herinnerde (gehoorverslag CGVS, p.4 en 7). Uw gebrek aan interesse over wat er is gebeurd nadat u bent weggelopen van de parking van de sportclub, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ter zake dient er eveneens gewezen te worden op uw onwetendheid wat betreft de toestand van uw broer Ali na de schietpartij. Volgens uw verklaringen was het uw moeder die u opbelde nadat u naar uw zus en schoonbroer was gevlucht en u vertelde dat er werd geschoten op Ali, dat hij werd doodgeschoten (gehoorverslag CGVS, p.7 en 12). U stelde dat u hierop uw gsm stukgooide en flauwviel (gehoorverslag CGVS, p.7 en 11). Gevraagd of u vóór uw vertrek nog nieuws had over uw broer Ali, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of u na het telefoontje met uw moeder nog informatie hebt ingewonnen over Ali, antwoordde u opnieuw negatief (gehoorverslag CGVS, p.12). U erop wijzend dat uw broer was neergeschoten en gevraagd of u dan niet wilde weten hoe hij er daadwerkelijk aan toe was, repliceerde u dat u had geprobeerd om naar huis te gaan maar dat uw schoonbroer u tegenhield en zei dat u het land moest verlaten (gehoorverslag CGVS, p.13). U erop wijzend dat u toch nog op andere manieren te weten kon komen hoe Ali het stelde behalve door zelf naar hem te gaan, stelde u dat u was flauwgevallen en dat u geen telefoon en simkaart meer had (gehoorverslag CGVS, p.13). U erop wijzend dat iemand anders van uw familie toch te weten kon komen hoe Ali het stelde, antwoordde u dat uw zus en haar man wel een telefoon hebben, dat u naar huis wilde gaan maar dat ze u tegenhielden en zeiden dat ze later informatie zouden inwinnen over Ali maar dat u de dag daarop al was vertrokken (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw nalatigheid roept ook hier vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag immers worden verwacht dat u op alle mogelijke manieren zo snel mogelijk zou willen nagaan of Ali al dan niet om het leven was gekomen zoals uw moeder aangaf, of enkel gewond was, zoals later bleek.

Bij dit alles dient nog de bedenking gemaakt te worden dat het ernstige vragen oproept dat u Irak zou verlaten zonder enig telefoonnummer van uw familieleden op zak kort nadat u van uw moeder had gehoord dat uw broer Ali was doodgeschoten en zonder deze informatie effectief te hebben kunnen verifiëren (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waarom u geen telefoonnummers had neergeschreven voor uw vertrek uit Irak, stelde u dat u op dat moment geen verstand meer had want u had gehoord dat uw broer was neergeschoten en u werd zelf met de dood bedreigd (gehoorverslag CGVS, p.11-12), wat – zoals hierboven beschreven – des te meer een reden was om wel degelijk in contact te blijven met uw familie. Uw verklaring dat u zich uiteindelijk na lang nadenken hier in België na uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het telefoonnummer van uw broer Abaas herinnerde, is weinig geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p.7). Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u wel de contactgegevens had van een vriend van u, Ali genaamd, maar dat u hem toen nog niet had gecontacteerd omdat uw hoofd er niet naar stond (Vragenlijst DVZ, d.d. 09/06/2015), wat verder wijst op een gebrek aan interesse van uw kant betreffende het verdere verloop van de gebeurtenissen die hebben gemaakt dat u uw land hebt verlaten. U had overigens aan Ali kunnen vragen naar de contactgegevens van uw familieleden.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u niet met zekerheid kon vertellen door wie de voorzitter van de sportclub werd gevisieerd, door wie u daaropvolgend werd bedreigd en door wie Ali werd neergeschoten (gehoorverslag CGVS, p.10-11 en 13). U verklaarde enkel dat (A.G.) eerder al eens een bomaanslag bij de sportclub kon ontlopen en dat hij waarschijnlijk een doelwit is omdat hij 'amid' (brigadegeneraal) is in het leger en sjiit (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd door wie hij werd gevisieerd, verklaarde u dat er geen concrete aanwijzingen zijn maar u vermoedt dat de Islamitische Staat erachter zit (gehoorverslag CGVS, p.10). Hierbij dient er nog op gewezen te worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd van de door u beschreven incidenten die de aanleiding zouden zijn geweest van uw vertrek uit Irak (gehoorverslag CGVS, p.2 en 14).

De documenten die u wel hebt neergelegd, bewijzen enkel uw identiteit en uw worstelcarrière, die niet ter discussie staan in deze beslissing.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er

voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het "VERZOEKSCHRIFT ter indiening van een BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" waarmee hij tegen de bestreden beslissing "een annulatieberoep" wenst in te stellen de schending aan van artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4, § 3, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting inzake de begrippen vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Verder stelt hij dat verweerder, mits een correcte invulling van de bewijslast, in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging had moeten aannemen. Minstens moest het voordeel van de twijfel zijn toegepast. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te

koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij blijft volharden in de aangevoerde problemen.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit informatie omtrent de algemene situatie in Bagdad. De situatie is er minder rooskleurig dan verweerder voorhoudt.

Volgens verzoeker ondermijnt zijn initiële desinteresse de geloofwaardigheid van zijn relaas niet aangezien hij zich nadien wel informeerde over de toestand van A.G. Verzoeker gaf tijdens het gehoor aan dat hij angstig was en in shock verkeerde. *“Dit alles bewijst dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan en dat er geen enkele inspanning wordt gedaan om de bewijzen verder te onderzoeken, maar deze integendeel bij voorbaat al ongeldig worden verklaard (...)”*. Verder worden de verklaringen van verzoeker buiten hun context geïnterpreteerd en zijn de redenen ten grondslag van de bestreden beslissing niet afdoende.

Verzoeker geeft andermaal enkele theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Tevens verwijst hij naar en citeert hij uit het Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, waarvan de berichtgeving veel *“accurater, objectiever en recenter is dan de bronnen waarnaar verwerende partij verwijst”*. Hij geeft aan de op hem rustende bewijslast dan ook te hebben vervuld.

Dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde *“aangaande deze gegevens”* raakt kant noch wal aangezien zij geen afbreuk doen aan de kern van het relaas en aan de situatie in Bagdad.

Verzoeker herhaalt dat hij initieel in shock verkeerde en daardoor niet in staat was om onmiddellijk informatie in te winnen.

Verder moet men rekening houden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven. Verzoeker heeft de kern van zijn problemen *“uitbundig”* aan verweerder uitgelegd en diverse documenten neergelegd inzake zijn problematiek in Bagdad.

Verweerder woog niet zorgvuldig alle elementen af, hield geen rekening met de relevantie van de details voor verzoekers vrees en kende een overmatig groot gewicht toe *“aan verklaringen over enkele niet-substantiële details”*. Verweerder hanteert minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn en die niet beslissend zijn. Van fundamentele tegenstrijdigheden is geen sprake.

Verzoeker stelt dat verweerder doelbewust een interpretatie van zijn verklaringen zocht om deze tegenstrijdig te laten blijken terwijl er ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk was. Volgens hem had verweerder aan zijn verklaringen een interpretatie kunnen geven waardoor zij niet of minder uitgesproken tegenstrijdig zouden zijn. Verder vindt hij het onmogelijk om zijn geloofwaardigheid te laten afhangen van slechts enkele elementen in plaats van rekening te houden met het hele dossier en de situatie in Bagdad.

Volgens verzoeker heeft verweerder *“op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden (...) pogen bloot te leggen in verzoeker's verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven”*.

Verder verwijst verzoeker aan verweerder dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met zijn overige verklaringen rekening werd gehouden en dat hierin niet wordt gemotiveerd waarom geen aandacht wordt geschonken aan de vele cruciale details van zijn relaas waarover hij consistente en geloofwaardige verklaringen aflegde.

Verzoeker betoogt verder dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verweerder verwijst slechts naar achterhaalde bronnen. De situatie in Bagdad is echter beduidend anders. Verweerder wijt zelfs geen objectief onderzoek en woord aan de motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een summier verwijzing naar documenten toegevoegd aan het dossier volstaat niet. Het louter verwijzen naar de motivering inzake de weigering van de vluchtelingenstatus volstaat niet. Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe verweerder tot de conclusie komt dat er geen reëel risico zou zijn op ernstige schade. Verzoeker heeft dan ook geen enkel inzicht verworven in de weigeringsmotieven en kan hieruit niet opmaken hoe hij hiertegen eventueel nuttige rechtsmiddelen zou kunnen aanwenden. Daardoor acht hij

artikelen 48/5, 48/4 en 48/2 van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van deze wet geschonden.

Verzoeker geeft tot slot nog een uiteenzetting omtrent de plichten die de Minister van Binnenlandse Zaken heeft bij het nemen van beslissingen, stelt dat de Minister hieraan niet heeft voldaan en voert aan dat dit onbehoorlijk gedrag uitmaakt van de Minister van Binnenlandse Zaken. Derhalve werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker *“en zijn moeder”*.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een uittreksel uit het *“Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak”* van april 2015 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.1. Waar verzoeker een betoog voert omtrent het gedrag van de Minister van Binnenlandse Zaken, dient vooreerst te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou zijn. De bestreden beslissing gaat immers uit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2.2. Waar verzoeker gewag maakt van een *“BEROEP TOT NIETIGVERKLARING”* en een *“annulatieberoep”*, kan voorts worden opgemerkt dat de Raad de voormelde beslissing op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

2.2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Verzoeker duidt evenmin welke bepaling van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht. Op welke wijze één van de hierin opgenomen bepalingen *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan bovendien hoegenaamd niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om aan verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.5. Artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.*

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Verzoeker ontwikkelt geen middel en geen argumentatie met betrekking tot voormelde bepaling en duidt op generlei wijze waarom hij deze geschonden acht. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft betrekking op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van asielverzoeken die worden behandeld volgens de asielprocedure die van toepassing was voor de inwerkingtreding van de voormelde wet. Hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt.

2.2.7. Verzoeker tracht voorts meermaals te laten uitschijnen dat het CGVS bevooroordeeld was en doelbewust op zoek ging naar elementen in zijn nadeel teneinde zijn verklaringen ongeloofwaardig te maken. Hij beperkt zich in deze echter tot het uiten van enkele algemene en niet nader uitgewerkte beweringen, zonder concrete gegevens aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de

stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

2.2.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Waar verzoeker in dit kader poneert dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken waarom de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dat aan de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zelfs geen objectief onderzoek en geen woord motivering wordt besteed, dat in de bestreden beslissing slechts summier wordt verwezen naar documenten toegevoegd aan het administratief dossier en dat uit deze beslissing niet valt op te maken hoe verweerder tot de conclusie komt dat er geen reëel risico zou zijn op ernstige schade, dient te worden vastgesteld dat hij de inhoud van de bestreden beslissing op flagrante wijze miskent. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing blijkt immers dat uitgebreid gemotiveerd wordt waarom verzoeker op basis van zijn asielmotieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom de situatie in Bagdad niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn in deze beslissing in duidelijke bewoordingen opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en kan niet worden aangenomen dat deze geschonden is.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker aan verweerder verwijt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat ook met zijn overige verklaringen en met de overige elementen in het dossier rekening werd gehouden en dat niet wordt gemotiveerd waarom geen aandacht wordt geschonken aan de andere elementen in het dossier, kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht voor het CGVS geenszins de verplichting met zich brengt om – zo dit al mogelijk zou zijn – alle elementen die in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker spelen en die in het dossier zijn opgenomen in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoeker beperkt zich bovendien andermaal tot enkele algemene en ongefundeerde beweringen. Hij duidt niet *in concreto* aan met welke elementen in het dossier het CGVS niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, preciseert niet welke elementen in de motivering hadden moeten worden opgenomen en toont niet concreet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn geweest op de bestreden beslissing.

2.2.9. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.10. Verzoeker stelt problemen te hebben ondervonden naar aanleiding van zijn hulp bij het verijdelen van een aanslag op A.G., een directeur van een sportclub en tevens beroepsmilitair.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker onmiddellijk na dit incident en in de daaropvolgende dagen, weken en maanden een totaal gebrek aan interesse vertoonde omtrent de nasleep van de poging tot aanslag en het lot van de betrokkenen. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij minstens de eerste dagen daarna nog beschikte over zijn gsm en had hij zich ook nadien nog via andere kanalen kunnen informeren naar de afloop van het incident en het lot van de betrokkenen. Waar verzoeker zijn gebrek aan onmiddellijke interesse voor het gebeurde tracht te verklaren doordat hij indertijd veel schrik had en in shock verkeerde, dient te worden opgemerkt dat dit hoegenaamd niet kan verklaren waarom hij slechts omstreeks september 2015 de moeite nam

om zich te informeren over het incident dat reeds in maart 2015 zou hebben plaatsgevonden. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker initieel in shock verkeerde, dan nog kon worden verwacht dat hij zich minstens enkele dagen later zou hebben geïnformeerd omtrent deze cruciale en levensbepalende gebeurtenis. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dat verzoeker nadien alsnog de moeite zou hebben genomen om zich te informeren, doet in dit kader geenszins afbreuk aan zijn initiële nalatigheid.

Uit de verklaringen die met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker eveneens heeft nagelaten om zich in de dagen voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst te informeren over het schietincident waarvan zijn broer Ali naar aanleiding van zijn problemen slachtoffer zou zijn geworden en over het lot van zijn broer. Nochtans gaf hij duidelijk aan dat hij dit wel wilde doen. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker zich op alle mogelijke manieren zou hebben geïnformeerd over het lot van zijn broer om op deze wijze zo snel mogelijk na te gaan of hij om het leven kwam of gewond was.

Verzoeker voert verder geen concrete en dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Bij dit alles dient nog de bedenking gemaakt te worden dat het ernstige vragen oproept dat u Irak zou verlaten zonder enig telefoonnummer van uw familieleden op zak kort nadat u van uw moeder had gehoord dat uw broer Ali was doodgeschoten en zonder deze informatie effectief te hebben kunnen verifiëren (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waarom u geen telefoonnummers had neergeschreven voor uw vertrek uit Irak, stelde u dat u op dat moment geen verstand meer had want u had gehoord dat uw broer was neergeschoten en u werd zelf met de dood bedreigd (gehoorverslag CGVS, p.11-12), wat – zoals hierboven beschreven – des te meer een reden was om wel degelijk in contact te blijven met uw familie. Uw verklaring dat u zich uiteindelijk na lang nadenken hier in België na uw eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het telefoonnummer van uw broer Abaas herinnerde, is weinig geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p.7). Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u wel de contactgegevens had van een vriend van u, Ali genaamd, maar dat u hem toen nog niet had gecontacteerd omdat uw hoofd er niet naar stond (Vragenlijst DVZ, d.d. 09/06/2015), wat verder wijst op een gebrek aan interesse van uw kant betreffende het verdere verloop van de gebeurtenissen die hebben gemaakt dat u uw land hebt verlaten. U had overigens aan Ali kunnen vragen naar de contactgegevens van uw familieleden.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u niet met zekerheid kon vertellen door wie de voorzitter van de sportclub werd geviseerd, door wie u daaropvolgend werd bedreigd en door wie Ali werd neergeschoten (gehoorverslag CGVS, p.10-11 en 13). U verklaarde enkel dat (A.G.) eerder al eens een bomaanslag bij de sportclub kon ontlopen en dat hij waarschijnlijk een doelwit is omdat hij ‘amid’ (brigadegeneraal) is in het leger en sjiit (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd door wie hij werd geviseerd, verklaarde u dat er geen concrete aanwijzingen zijn maar u vermoedt dat de Islamitische Staat erachter zit (gehoorverslag CGVS, p.10). Hierbij dient er nog op gewezen te worden dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd van de door u beschreven incidenten die de aanleiding zouden zijn geweest van uw vertrek uit Irak (gehoorverslag CGVS, p.2 en 14).

De documenten die u wel hebt neergelegd, bewijzen enkel uw identiteit en uw worstelcarrière, die niet ter discussie staan in deze beslissing.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet *in concreto* worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze poneert dat de voormelde vaststellingen “niet-substantiële details” zouden betreffen, onbelangrijk zouden zijn en niet beslissend zijn, kan nog worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Het voormelde, in hoofde van verzoeker aangetoonde frappante gebrek aan interesse heeft immers geenszins betrekking op “details” doch op de essentie van zijn asielrelaas en op cruciale informatie ter inschatting van zijn beweerde vrees en risico op vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoeker een soenniet is. Waar op basis van de door verzoeker aangereikte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1) en de informatie in

het administratief dossier (map 'landeninformatie') aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar is en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit vindt bevestiging in het gegeven dat verzoeker, benevens de hoger ongeloofwaardige problemen, geen ernstige, geloofwaardige en aan zijn religie gelinkte problemen heeft aangehaald. Bovendien bevinden tal van verzoekers naaste familieleden (zijn moeder, twee broers, zus, schoonbroer) zich nog in Bagdad. Hoewel verzoeker daarbij melding maakte van het feit dat de algemene situatie in Bagdad niet goed is en dat er nog steeds aanslagen en explosies zijn, maakte hij daarbij in hun hoofde geen concrete melding van aan hun religie en de veiligheidssituatie gerelateerde problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals aangehaald in onderhavig verzoekschrift (rechtspiegingsdossier, stuk 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak

minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Dit vindt overigens bevestiging in het reeds hoger aangehaalde gegeven dat nog tal van verzoekers naaste familieleden in Bagdad vertoeven en verzoeker in hun hoofde geen concrete melding maakte van ernstige, aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, *in casu* "COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS